

Η εφαρμογή της ατζέντας ΣΥΡΙΖΑ

Του ΠΑΣΧΟΥ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗ

Εχει να το λέει η Αριστερά ότι δεν κυβέρνησε ποτέ και συνεπώς δεν ευθύνεται για την κρίση. Στο πρώτο έχει σχεδόν δίκιο, και αναφέρουμε το «σχεδόν» αφού την περίοδο του 1989-1990 που συγκυβέρνησε (πρώτα με τη Ν.Δ. και μετά «οικουμενικώς») οι δαπάνες του Δημοσίου διογκώθηκαν από 16,5 σε 22 δισ. ευρώ. Το δεύτερο, περί ευθυνών δηλαδή, σπκώνει πολλή κουβέντα αφού η Αριστερά μπορεί να μην κυβέρνησε ποτέ, η ατζέντα της όμως των υψηλών κρατικών δαπανών και ελλειμμάτων ήταν κυρίαρχη στη μεταπολίτευση. Δεν φταίει αυτή βέβαια που οι κυβερνήσεις του δικομματισμού εξυπηρετούσαν και διόγκωναν το πελατειακό τους σύστημα διά της αύξησης του χρέους, αλλά έριχνε λάδι στη φωτιά. Πέντε έδιναν οι κυβερνήσεις του «επάρτου», δέκα ζητούσε εν χορώ η Αριστερά. Ποιος ξεχνά τις διαδηλώσεις με τα κουλούρια και τις δηλώσεις ότι οι αυξήσεις ήταν όσο μια τυρόπιτα την ημέρα;

Το βασικό πρόβλημα της χώρας, βέβαια, ήταν ότι στην τάση των κυβερνή-

σεων να δίνουν περισσότερα απ' όσο άντεχε η οικονομία και στην αριστερή αντιπολίτευση που πλειοδοτούσε στους αγώνες για ακόμη περισσότερα, δεν υπήρχε αντίβαρο. Ήταν ελάχιστες οι φωνές και στη Βουλή και στα ΜΜΕ που προβληματιζόνταν για την πορεία των δημόσιων οικονομικών κι εξέφραζαν φόβους ότι οδηγούμαστε στα βράχια. Και όταν έσκασε το καράβι στον ύφαλο, όλοι με πρώτη την Αριστερά δάλωσαν αθώοι. «Ενοχοί» φυσικά ήταν εκείνοι οι συνθήσεις νεοφιλελεύθεροι που προειδοποιούσαν ότι «παραξεχείλωσε το πράγμα».

Σήμερα ζούμε την επανάληψη του ίδιου σίριαλ. Η κυβέρνηση τρέχει για να προλάβει την ατζέντα ΣΥΡΙΖΑ (να αυξήσει τις δαπάνες, να διώξει την τρόικα, να ικανοποιήσει συντηχνίες κ.λπ.) με κίνδυνο να βρεθεί πάλι η χώρα στα βράχια. Ετσι αν –ο μη γένοιτο– γίνει καμιά στραβή θα κυκλοφορούν πάλι διάφοροι στα παράθυρα και θα λένε «εμείς δεν φταιμε, δεν κυβερνήσαμε ποτέ». Το χειρότερο, δε, είναι ότι όσο η κυβέρνηση προσπαθεί να μοιάσει στον ΣΥΡΙΖΑ, τόσο πιο λογική

Όσο περισσότερο προσπαθεί η κυβέρνηση να μοιάσει στον ΣΥΡΙΖΑ, τόσο περισσότερο κάνει λογική την επιλογή ΣΥΡΙΖΑ

γίνεται η επιλογή ΣΥΡΙΖΑ. Ποιος ο λόγος να έχεις τον κ. Αργύρη Ντινόπουλο υπουργό Εσωτερικών αν μπορείς να τον αλλάξεις με κάποιον σαν την κ. Ρένα Δούρου, αφού έτσι κι αλλιώς συμφωνούν;

Η κυβέρνηση έβαλε τον εαυτό της να παίζει εκτός έδρας, δηλαδή στο γήπεδο του λαϊκισμού. Ετσι θα χάσει και αυτό όχι μόνο γιατί η Αριστερά είναι μανούλα σε τέτοια παιχνίδια, αλλά γιατί κάθε αντιπολίτευση έχει το πλεονέκτημα να κτίζει με τα λόγια ανώγεια και κατώγεια. Η κυβέρνηση χαρμίζει το μόνο πλεονέκτημα που έχει έναντι της αντιπολίτευσης, την υπευθυνότητα, για να κυνηγά τις χίμαιρες του ΣΥΡΙΖΑ. Όταν εμ-

φανίζει περίπου ως περίπατο την έξοδο στις αγορές, δικαιώνει την αξιωματική αντιπολίτευση που ισχυρίζεται «εμείς τα είπαμε αυτά, η τρόικα μπορεί να φύγει χωρίς κόστος».

Το πρόβλημα της κυβέρνησης, βέβαια, δεν είναι τακτικής. Για να έχεις πλεονέκτημα κατά του λαϊκισμού, πρέπει να διαμορφώσεις προηγούμενους μεταρρυθμιστικό αφήγημα. Με τη μισή κυβέρνηση να κλαίει στα παράθυρα ότι «εμείς δεν θέλουμε να αλλάξουμε τίποτε, αλλά η κακή τρόικα μάς το επιβάλλει» και την άλλη μισή να υπονομεύει σιωπηρώς κάθε μεταρρύθμιση που ψηφίζεται στη Βουλή, δύσκολα μπορεί να πεισθεί κάποιος ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί απειλή στην πορεία ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας. Ετσι απομένουν τα «επιχειρήματα» περί καταθέσεων που ακυρώνονται στα καφενεία άμα τη εκφορά τους: «Ποιες καταθέσεις;» λένε πολλοί και γελάνε. Η κινδυνολογία ποτέ δεν έσωσε κυβερνήσεις. Ενα διαφορετικό όραμα για τη χώρα, ναι. Αλλά πού να το βρεις;

Printed and distributed by PressReader